

A predicat Hristos Evanghelia în Hades?

1 Petru 3.18-20

Hendrik Leendert Heijkoop

© EPV/SoundWords, Online începând de la: 08.03.2019, Actualizat: 08.03.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Petru 3.18-20

1 Petru 3.18-20: ... pentru că și Hristos a suferit o *singură dată* pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu, fiind omorât în carne, dar făcut viu în duh, prin care, de asemenea, mergând, a predicat duhurilor care sunt în închisoare, odinioară neascultătoare, când îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu aștepta în zilele lui Noe, pe când se pregătea corabia, în care puțini, adică opt suflete, au fost salvați prin apă

Aproape că nu există un loc din Cuvântul lui Dumnezeu, care să fie așa de des smuls din context și să fie mai mult folosit abuziv, decât sunt aceste versete. Aceasta a început deja la Justin, martirul, și Ireneus, care au trăit scurt după apostoli, și se întinde pe parcursul secolelor până astăzi, unde învățătorii așa-numitei împăcări generale (împăcarea tuturor oamenilor) propagă cu putere vechea învățătură rătăcitoare (și deseori ca ceva nou) ca fiind adevăruri incontestabile. Pe lângă aceasta între multele voci nu există nicidecum unanimitate; diferențele sunt mari. Argumentele lor se contrazic deseori total. Rătăcirea nu este niciodată consecventă. Dar tuturor le este comun, că ei se abat de la cuvintele clare ale lui Petru și ajung la concluzii care sunt în contradicție totală cu adevărul lui Dumnezeu.

Nu s-a început așa, ca și cum Cuvântul lui Dumnezeu în mod deosebit ar fi fost greșit înțeles, ci începutul a constat în aceea, că exista o necunoaștere generală despre adevăratul loc binecuvântat al creștinului credincios. Dacă citim scrierile părinților apostolici și ale părinților bisericii, aproape că nu putem înțelege cum adevărul putea să fie deja așa de întunecat deja la scurt timp după moartea apostolilor. La aceasta s-a adăugat, că pe baza inexactității, cu care –conștient sau inconștient - unele cărți și epistole ale Noului Testament au fost copiate, ei – așa cum au scris scribii – posedau un Nou Testament, care era mult mai rău decât cele mai rele traduceri, care au fost folosite în ultimele secole în Europa, la care trebuie însă spus, că erau puțini cei care puteau spune că au un Nou Testament complet al lor.

Întotdeauna este așa, că gândurile noastre referitoare la o anumită parte a Cuvântului lui Dumnezeu nu pot fi despărțite de starea noastră generală. În mod normal cineva, care este spiritual, poate vedea care este starea noastră spirituală pe baza sentinței noastre despre lucrurile spirituale. Cineva care este bine întemeiat cu privire la Evanghelia și în conștiința lui are certitudinea despre viitorul bine stabilit al celor pierduți, și pe de altă parte are deplina certitudine binecuvântată a copiilor lui Dumnezeu pentru acum și în veșnicie, este practic 90% sigur de fanteziile care au fost expuse în legătură cu aceste versete din epistola întâia a lui Petru. Dar dacă nu ne odihnim în harul și adevărul care au venit prin Hristos (Ioan 1.17), suntem în pericolul mare să ne abatem prin deducții, fantezii și prescripții.

În cele ce urmează pun la bază textul Noului Testament Nestle în greacă, care după părerea mea este în general corect în locul acesta. Pe cât pot eu vedea, singurele puncte, despre care se pot avea păreri diferite, sunt următoarele:

1. În versetul 18 cuvântul *apethanen* („a murit”), după părerea mea ar trebui să fie *epathen* („a suferi”). Martorii textului [n. tr.: manuscrise sau tipărituri vechi ale textului] sunt aproape la fel de tari pentru ambele cuvinte. Pe baza contextului eu presupun însă, că

trebuie să se spună

2. În versetul 20 cuvântul *oligo* sau *oligai* („puțini/puține” - sub forma masculin și feminin).

Și pentru aceste două cuvinte sunt martori de text puternici. Însă ambele puncte nu au nici o importanță pentru întrebarea pe care vreau să o tratez.

Linia directoare în cele mai multe învățături rătăcitoare cu privire la aceste versete este, că Hristos între moartea Sa și învierea Sa, deci în timp ce trupul Lui era în mormânt, - sau chiar după învierea Sa - a mers în Hades în duhul Său omenesc sau în sufletul Său, și acolo a predicat; după părerea unora, ca să vestească celor pierduți siguranța judecății care va veni, după părerea altora, ca să aducă credincioșilor morți vestea despre lucrarea de răscumpărare înfăptuită. Însă părerea cea mai răspândită este, că El a vestit celor necredincioși, și anume nu numai aceluia care au pierit la potop, din nou Evanghelia, pentru ca ei să poată fi mântuiți. Mai mulți au tras (și trag) din aceasta concluzia, că și apostolii au predicat morților, și chiar că și astăzi credincioșii morți de acolo aduc evanghelia necredincioșilor morți. În primul rând ei trebuie deci să dovedească, că cuvintele „în [prin] care” din versetul 19 se referă la duhul omenesc al Domnului. Deoarece „care” se referă la cuvântul „duh” din versetul 18b, ei afirmă deci, că în cuvintele „făcut viu după” - sau „în”, vezi adnotarea în traducerea Elberfelder - „duh (sau duhul)”, cuvântul „duh” nu se referă la Duhul Sfânt, ci la duhul omenesc al Domnului, așa că vor să traducă „în duhul Său”.

Dar aceasta este imposibil, căci marea majoritate a manuscriselor arată că în greacă aici cuvântul „duh” nu este însoțit de articolul hotărât. Niciunul din Noile Testamente științifice cunoscute, apărute în ultimul secol, nu se abate de la aceasta. Și este o regulă bine stabilită în Noul Testament, că acolo unde în germană cuvântului referitor la duhul omenesc al Domnului sau al nostru i s-ar putea pune pronumele „al său, al meu, al ei, al lor”, în limba greacă trebuie să fie un articol pus înaintea cuvântului „duh” („pneuma”). Sunt locurile următoare: Matei 26.41; 27.50; Marcu 2.8; 8.12; 14.38; Luca 1.47; 8.55; 10.21; 23.46; Ioan 11.33; 13.21; 19.30; Faptele apostolilor 17.16; 7.59; 19.21; 20.22; Romani 1.9; 8.16; 1 Corinteni 2.11; 5.3,4,5; 7.34; 14.14; 16.18; 2 Corinteni 2.12; 7.13; Galateni 6.18; Filipeni 4.23; Coloseni 3.5; 1 Tesaloniceni 5.23; 2 Timotei 4.22; Filimon 25. Regula merge chiar mai departe. Pretutindeni unde duhul omului sau duhul omenesc al Domnului este subiect sau obiect (subiect sau complement), cuvântul este precedat de articol. În afară de locurile citate mai sunt și următoarele locuri: Matei 5.3; Faptele apostolilor 18.25; Efeseni 4.23; Evrei 12.9 și 1 Petru 3.4.

În cazul a două locuri părerile sunt împărțite, dacă este vorba de Duhul Sfânt sau de duhul omenesc: Romani 8.10 și Iacov 4.5. Eu însumi sunt convins, că ele vorbesc despre Duhul Sfânt. Dar dacă nu este așa, atunci ele confirmă numai regula, deoarece în ambele cazuri înaintea cuvântului „duh” stă articolul.

Dar când se vorbește despre Duhul Sfânt, nu este așa. Fără îndoială se folosește articolul când este vorba obiectiv sau real despre Duhul Sfânt. Așa este în toate locurile din Ioan 14-16, unde Domnul vestește venirea Duhului Sfânt. Însă de îndată ce este vorba de felul de a lucra al Duhului Sfânt, articolul lipsește, așa este de exemplu în toate cele șapte locuri în care se vorbește despre botezul cu Duhul Sfânt, și în Ioan 3.5; 20.22; Romani 8.4,9,13; Galateni 3.3; 5.16; 18.25 și așa mai departe. Dacă studiem atenți aceste locuri, ne va deveni clar, că afirmația, că articolul este lăsat la o parte numai atunci când cuvântul este precedat de o

prepoziție, nu este corectă. Cuvintele care urmează după o prepoziție respectă regula normală, care în acest caz este: lipsa articolului arată spre caracteristică, particularitate.

Dar dacă ar trebui să citim, că duhul omenesc al Domnului ar fi fost făcut viu, atunci am ajunge la învățătura falsă, că acest duh deci ar fi fost mort. Însă Scriptura învață, că nici măcar duhul și sufletul unui necredincios nu mor (vezi de exemplu versetul 19 și Luca 12.4,5; Matei 10.28). Domnul a încredințat Duhul Său Tatălui. De aceea mulți au vrut să traducă cuvântul grecesc pentru „făcut viu” prin „rămas viu”. Însă Noul Testament folosește cuvântul grecesc exclusiv pentru „făcut viu”, așa cum arată toate locurile unde se întâlnește: Ioan 5.21; 6.63; Romani 4.17; 8.11; 1 Corinteni 15.22,36,45; 2 Corinteni 3.6; Galateni 3.21 și aici. Pentru „ținut sau păstrat viu” se folosește un alt cuvânt (*zoogonein*), care se întâlnește în Luca 17.33; Faptele apostolilor 7,19 și 1 Timotei 6.13.

Este deci imposibil să fie vorba despre duhul omenesc al Domnului. De aceea unii au presupus că este vorba de natura Sa dumnezeiască. Însă aceasta *niciodată* nu este numită duhul lui Hristos. Expresia „duhul lui Hristos (sau: Isus)” se întâlnește în Faptele apostolilor 16.7; Romani 8.9; Filipeni 1.19 și 1 Petru 1.11; în afară de aceasta „duhul Domnului” în Faptele apostolilor 5.9; 8.39 și 2 Corinteni 3.17. Însă în toate aceste locuri este vorba despre Duhul Sfânt. După părerea mea aici nu poate fi vorba despre altceva, decât de Duhul Sfânt. Dar deoarece aici nu este vorba de persoană, ci de caracterul învierii – cu toate că aceasta nu poate fi despărțită de persoană -, înaintea cuvântului nu este articol. Rezultatul acesta este în concordanță cu întreaga învățătură a Noului Testament. „Întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El și, prin El, să împace cu Sine toate lucrurile, - făcând pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1.19-20). De aceea toate cele trei Persoane divine au parte la lucrare. Tatăl a dat pe Fiul; Fiul S-a dat pe Sine Însuși; dar El S-a jertfit lui Dumnezeu „prin Duhul veșnic” (Evrei 9.14). Însă Coloseni 2.9 spune că și acum întreaga plinătate a Dumnezeirii locuiește în Hristos. De aceea se spune, că Hristos a fost înviat dintre morți prin gloria Tatălui (Romani 6.4), dar și că Fiul a înviat prin propria putere (Ioan 2.19; 10.18; Romani 1.4). În ultimul loc, precum și în Romani 8.11 Duhul este adus în legătură cu învierea. Compară cu 1 Timotei 3.16: „Dumnezeu S-a arătat în carne, a fost îndreptățit în Duh ...”

„În Duh” înseamnă: nu personal. În afară de aceasta acolo se spune și „în care” El S-a dus. Aceasta arată, că este vorba de o completare, care nu stă în legătură directă cu versetul 18, și de asemenea nu este legată mai îndeaproape sau delimitată în timp prin versetul 18. În continuare aflăm mai îndeaproape cine sunt aceste „duhuri în închisoare”: sunt aceia care în zilele lui Noe au fost neascultători.

Deci Romani 8.9 ne spune că Duhul lui Hristos locuiește în credincioși, și Faptele apostolilor 16.7 și Filipeni 1.19 că El dă ajutor și călăuzire la vestirea Cuvântului (compară și cu Faptele apostolilor 8.39). Petru însuși a scris, că lor le-a fost vestită Evanghelia prin oameni, și au făcut aceasta „în” Duhul Sfânt (1 Petru 1.12,13) – deci în puterea Lui. Totodată el vorbește despre faptul că Duhul lui Hristos a vorbit deja odinioară prin profeți, și în epistola a doua (2 Petru 2.3) adaugă, că Noe a predicat. Același lucru găsim în Efeseni 2.17: Hristos a vestit după moartea Sa iudeilor și națiunilor pacea. Însă noi știm că aceasta a avut loc prin slujitorii Lui. El a făcut-o *prin ei*. Vezi și Marcu 16.20 și Evrei 2.4. Aici însă se exprimă și mai clar, deoarece nu sunt adăugate cuvintele explicative „în care (Duh) El de asemenea S-a dus”, ca

în 1 Petru 3.19.

Avem aici deci înțelesul versetului, așa cum Scriptura însăși îl dă. Cât de desăvârșită este concordanța cu relatarea pe care ne-o dă Vechiul Testament despre timpul dinainte de potop și despre oamenii care au pierit în potop, deoarece au fost neascultători. „Și Domnul a zis: «Duhul meu nu se va lupta întotdeauna cu omul, ... dar zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani»” (Geneza 6.3). Aici vedem Duhul lui Hristos, care timp de 120 de ani a predicat oamenilor prin Noe, dar care, deoarece nu au fost ascultători, au ajuns în închisoare.¹ Petru scrie cu privire la ei și la Noe: „Domnul știe să-i salveze din încercare pe cei evlavioși și să-i păstreze pe cei nedrepti pentru o zi a judecării, ca să fie pedepsiți” (2 Petru 2.5-9). Nici astăzi Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Judecata îi așteaptă pe aceia care resping predica lui Hristos în Duhul și Îl disprețuiesc și Îl batjocoresc în slujitorii Săi.

Se mai obiectează, că cuvântul „S-a dus” dovedește că Domnul S-a dus personal, și că deci nu poate fi vorba să fi fost în Duh. Însă în Efeseni 2.17 am văzut, că acolo este vorba de o *venire* a Domnului la credincioșii din Efes, care poate fi înțeleasă numai în sens figurat, căci Evanghelia le-a fost propovăduită mult după înălțarea la cer prin Pavel și alții. Era deci o *venire în mesajul care le-a fost adus*, și în predica apostolului. Dar dacă se spune, că folosirea cuvântului „s-a dus” în sensul strict al cuvântului în versetul 22 dovedește că și în versetul 19 trebuie înțeles la fel (în greacă este vorba de același cuvânt: *poreuein*), atunci întreb: De ce? Pentru că apostolul Pavel folosește în 1 Tesaloniceni 5.6 și 10 cuvântul „somn” mai întâi pentru somnul moral și apoi pentru somnul morții. Și Domnul Isus folosește cuvântul „moarte” în aceeași frază atât în sens literar cât și în sens figurat (Matei 8.22). Duhul Sfânt așteaptă înțelegere spirituală din partea credincioșilor. „Când ochiul tău este curat [simplu], tot trupul tău este, de asemenea, plin de lumină” (Luca 11.34). Am văzut în întreaga epistolă, că Petru nu dă descoperiri de adevăruri noi, ci învățături practice, care se bazează pe dezvoltarea învățăturii, pe care o găsim în evangheliile și în epistolele lui Pavel. Dacă afirmațiile acestor învățători falși ar fi adevărate, atunci fără îndoială am găsi în alte locuri din Scriptură baza doctrinară pentru acestea. Însă noi găsim exact contrariul, atât în epistolele lui Petru însuși, cât și în restul Scripturii. Scriptura spune: „Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6.2). Acești oameni încearcă să dovedească, că va veni o altă zi a mântuirii, și anume una mult mai bună, deoarece atunci nu va mai fi necesară credința, căci toți vor cunoaște realitatea (Luca 16.23 și versetele următoare). Conform Scripturii între necredincioșii morți și credincioșii adormiți este o prăpastie mare, peste care nimeni nu poate trece de partea cealaltă; însă ei afirmă, că ar fi foarte simplu. Conform Scripturii, Domnul a spus că Duhul Său nu Se va lupta mai mult de 120 de ani cu neascultătorii din timpul lui Noe, care au stricat pământul (Geneza 6.3,5,11-13). Dar așa cum spun ei, aici stă, că El S-a dus mai târziu din nou la ei, ca să le predice. Scriptura spune – tocmai în legătură cu acești oameni – că Dumnezeu știe să păstreze pe cei nedrepti pentru ziua judecării, pentru ca apoi să-i condamne (2 Petru 2.9), și că pentru aceasta ei stau în închisoare (1 Petru 3.19). Aceia afirmă, că Petru, inspirat de Duhul Sfânt, contrazice ceea ce el însuși scrie – și în a doua epistolă – la fel inspirat de Duhul Sfânt. Cât de străin ar fi duhului Scripturii, ca într-un fel aparent așa de la întâmplare să aleagă dintre toți cei morți tocmai aceste duhuri și să le ofere din nou har, care sunt totuși în închisoare pentru că au fost neascultători de mărturia adusă mult timp și exprimată clar. Care ar fi atunci înțelesul atenționării, că numai puți au fost salvați, și anume opt suflete, dacă neascultătorii – sau chiar numai o parte din ei – vor fi totuși

mântuiți, cu toate că ei erau în afara corăbiei?

Ce răspundere se asumă, dacă se anulează toată severitatea Evangheliei, prin aceea că se spune celor necredincioși, că ei, dacă acum nu se pocăiesc, vor avea mai târziu ocazia s-o facă, și anume în împrejurări mult mai favorabile, pentru că atunci ei nu vor mai trebui s-o rupă cu păcatul și nu vor trebui să ocupe locul disprețului împreună cu Mântuitorul lepădat; deci ei pot acum continua să trăiască în păcat, și dacă nu mai este posibil să trăiască, ei vor putea totuși cândva să primească harul.

Cât de simplu este înțelesul real al acestui pasaj din Scriptură luat în contextul lui. Acești credincioși iudei, cărora Petru le-a scris, au crezut ca indivizi din marea mulțime în Domnul Isus, așa cum întotdeauna cei mulți vor fi necredincioși, atâta timp cât Împărăția lui Dumnezeu nu va fi fost instaurată. Așa cum am văzut, era greu pentru ei să creadă într-un Mesia nevăzut de ochiul natural, care a lăsat să se predice numai prin Duhul Sfânt și numai prin credință să se obțină o moștenire (1 Petru 1.3-12). Ce contrast cu Mesia, pe care iudeii ca popor îl așteptau: El va apare în glorie pe pământ, ca să-i elibereze de sub puterea asupritorilor și să-i facă stăpânitori ai pământului. Ei au crezut individual în El, contrar mulțimii poporului, care era neascultător. Nu înclină inima naturală întotdeauna spre părerea că majoritatea are dreptate?

Iudeii necredincioși au omorât pe Domnul (versetul 18), și în loc să fie pedepsiți pentru aceasta, ei erau în superioritate și prigoneau pe credincioși. Spre încurajarea credincioșilor, apostolul le îndreaptă atenția spre faptul, că și în trecut a fost un astfel de timp, în care Domnul a vorbit oamenilor numai în Duhul și au fost puțini cei care au primit predica. Însă neascultătorii au avut parte de urmările neascultării lor și cândva, la judecata definitivă, ei vor avea și mai mult parte de aceste urmări. Însă cei puțini, care au crezut, au avut și ei parte de urmările ascultării lor. Ei au fost salvați de la judecata în care toți cei neascultători au pierit. Învierea lui Hristos era deci dovada, că și acum va fi la fel. În mod deosebit cu privire la cei neascultători apostolul folosește în 2 Petru 3 din nou potopul, ca să arate, că judecata va veni cu certitudine.

Domnul Însuși a spus: „Și, cum a fost în zilele lui Noe, tot astfel va fi și în zilele Fiului Omului: mâncau, beau, se însurau, se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a omorât pe toți” (Luca 17.26,27). Nu era nici un timp așa de potrivit ca acesta pentru o comparație. Ca și acum, era o predică adresată tuturor oamenilor și nu era limitată la Israel. Nu era o desfășurare publică de putere a lui Dumnezeu, ci El mărturisea prin Duhul Său, prin aceea că a suportat mult timp nedreptatea oamenilor (Geneza 6.3), așa cum El Se prezintă acum în timpul Evangheliei ca Dumnezeu-Mântuitorul (1 Timotei 2.1-6). Așa cum a fost atunci, și acum judecata va veni deodată și pe neașteptate peste cei neascultători. „Ziua Domnului așa vine, ca un hoț în noapte. Când spun: «Pace și siguranță!», atunci deodată vine pieirea peste ei, ca durerea peste cea însărcinată; și nicidecum nu vor scăpa” (1 Tesaloniceni 5.2,3).

Domnul este gata să judece vii și morții (1 Petru 4.5; Faptele apostolilor 10.42; 17.31). Și dacă oamenii batjocoresc, că sunt puțini credincioși în comparație cu cei mulți, care nu primesc pe Domnul, - ar trebui să se gândească că numai opt suflete au fost salvate trecând prin apa potopului.

Adnotare

[1] Numele „predicator”, care este dat lui Noe în 2 Petru 2.5, este derivat în greacă din aceeași familie cu „a predicat” în 1 Petru 3.19.

Tradus de la: [Hat Christus im Hades das Evangelium gepredigt?](#)

Din cartea *Der erste Brief des Petrus*, Editura Ernst-Paulus-Verlag, 1966, pag. 333-341.

Traducere: Ion Simionescu